

WAGNERIANA CATALANA N° 8 ANY 1998

TEMA 6: CANTANTS, INTÈRPRETS, DIRECTORS,.....

TÍTOL: **CONXITA BADIA: INTÈRPRET WAGNERIANA**

AUTOR: *Josep Maria Ainaud de Lasarte*

Agraïm especialment la generosa i entusiasta col.laboració del reconegut historiador Sr. Josep Maria Ainaud, gendre de Conxita Badia, en la redacció d'aquest escrit, que publiquem en recordança d'aquesta soprano dotada de gran sensibilitat artística , en el centenari del seu naixement.

Aquest any commemorem el centenari del naixement d'una gran soprano catalana, Conxita Badia , que assolí, merescudament, un gran prestigi internacional. Havia nascut a Barcelona el 14 de novembre de 1897, i morí, a la nostra ciutat, el dia 2 de maig de 1975, deixant un record inesborrable. El mateix dia del centenari de la seva naixença, el 24 de novembre de l'any passat, tingué lloc al Palau de la Generalitat l'acte institucional d'homenatge a la seva memòria, organitzat per l'Institut Català de la Dona, i en el qual es presentà una biografia de l'artista, escrita per Mònica Pagès, jove historiadora de la música, ben documentada i ben escrita. El record de Conxita Badia s'ho mereixia: deixeble fidel de Granados, de Casals i de Manuel de Falla, va saber comunicar a les seves deixebles -recordem el nom de Montserrat Caballé, entre d'altres- una musicalitat excepcional i una dicció perfecta. Potser el fet que no es dedicqués a l'òpera - preferí el món del "lied" i els grans oratoris- no ha donat a la seva figura l'aureola de les grans dives. Però el seu record s'ha mantingut viu entre tots els qui la van conèixer - que vol dir tots els la van estimar- des de Barcelona fins a Buenos Aires, passant per Madrid, Brasil, Uruguay i les capitals europees que van tenir ocasió de sentir la meravella de la seva veu.

Alguns crítics l'han recordada, sobretot, per les interpretacions de la cançó espanyola -

Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. Barcelona 08080
Http://www. associaciowagneriana.com. info@associaciowagneriana.com

Granados, Vives, Falla-, amb justícia; altres, per la música argentina o brasilenya, que ella donà a conèixer a casa nostra després del seu exili per terres americanes; altres no han oblidat com cantava les melodies de Toldrà, Morera, Gerhard, Berg o Schonberg. I els que vam tenir el privilegi de sentir les seves versions de Fauré, de Schubert o de Schumann, trobem ben encertades les paraules que li dedicaren els millors compositors i els millors crítics del seu temps.

Però hi ha un aspecte de Conxita Badia que ha estat poc destacat i que mereix un comentari. I enloc millor que aquestes pàgines de la nostra revista per fer-ho. CB era una admiradora de l'obra w, sobretot quan es trobava voltada de persones que tenien aquesta sensibilitat, com la seva fidel deixeble Eva Clemens, amb qui havia treballat aquelles meravelles del Tristany i del Tannhauser. Però l'afecte de Conxita Badia per l'obra wagneriana venia de lluny, molt lluny. L'entusiasta wagnerià Joaquim Pena, fundador de l'Associació Wagneriana, de Barcelona, escollí Conxita Badia per a cantar el paper de "noia-flor" en el "Jardí Encantat" del Parsifal. Era el centenari del naixement de Richard Wagner i es va escollir el marc ideal del Palau de la Música Catalana per a homenatjar el gran músic alemany. Dirigia l'obra el gendre de Wagner, Franz Bleider. I Conxita Badia -que només tenia catorze anys- tingué el privilegi de cantar amb personalitats com el tenor Francesc Viñas, del qual fou sempre admiradora fidel. Era el dia 27 de maig de 1913: Conxita Badia no ho oblidaria mai.

Encara que no es dedicà a la òpera, el repertori wagnerià també li era familiar: Tristany i Tannhäuser apareixen en els seus programes. I quan marxa a Buenos Aires, el 1938, es troba que a la capital argentina també hi ha una "Asociación Wagneriana", bessona de la barcelonina, i que el seu animador és Josep Maria Pena, germà del seu admirat Joaquim Pena, de la wagneriana barcelonina. I Josep Maria Pena es transforma en el seu acompanyant, el seu secretari, gairebé la seva ombra. Les partitures de Conxita Badia i el benemèrit Josep Maria Pena aviat foren inseparables. Ella fou també intèrpret insuperable d'una obra de Wagner menys coneguda que les seves òperes; però d'una gran qualitat musical. Parlem de les emotives cançons sobre cinc poemes de Matilde Wesendonck, musicades per Richard Wagner, interpretades magistralment per Conxita Badia, que coneixia la relació entre els dos artistes. Una manera de cantar que

justifica, plenament, el judici del gran wagnerià que fou el tenor Francesc Viñas: “És la liederista més perfecta que he conegut”. I també ho fou en aquelles cançons wagnerianes.